

LA CROQUETA

Una banda de música rep amb un pasdoble els poetes convidats a la Segona Festa de la Poesia de Sitges

ANTONIO BAÑOS [abanyos@elperiodico.com]

DIEGO CALDERON

Berlanga a la Blanca Subur

El 1970 Berlanga va rodar a Sitges la pel·lícula *¡Vivan los novios!*, una comèdia negríssima. En una seqüència seguim la comitiva d'un casament espanyol, amb tothom vestit de negre mentre els turistes en banyador aplaudien un ritu tan pintoresc. Vaig recordar això a la Segona Festa de la Poesia, que va arrencar amb aires francament berlanguians. Era ple migdia quan amants de la poesia, autoritats, la pubilla Blanca Subur del 2007, amb vestit de vellut, i una banda de música, vam rebre els poetes que van arribar a la plaça de l'Estació com uns mister Marshall de la paraula. Set poetes entre els quals destacava Montserrat Abelló, Premi d'Honor de les Lletres Catalanes d'aquest any, i noms com Manuel Forcano o Francesc Parcerisas.

Va ser veure els poetes i l'orquestra va començar a tocar el pasdoble *Amparito Roca*. I tots ens en vam anar en processó pels carrers de la localitat. Una senyora: «són coses de poble però a mi m'agraden». I a qui no, caram!

La rua lírica es va aturar per escoltar uns rapsodes que van llegir versos del poeta local Trinitat Catasús. Els turistes, com a la pel·li, van fotografiar encantats la comitiva. «Poetry festival», li van explicar a un matrimoni. «Oh, good» i se'n van anar encantats.

Per evitar suspicàcies, la processó va visitar els dos casinos de la vila, el Prado i el Retiro, on es va servir un refrigeri. Fora, la banda va assajar el tema de *La guerra de les galàxies* per matar el temps. Seguim. Després va sonar una versió de The Pogues i vam arribar al palau Maricel on hi ha l'exposició *Captura d'ànimes*, en què vam descobrir els gustos de cada poeta: «A mi m'agrada l'olor del cafè», va escriure un, «a mi les sobretaules», va confessar un altre. Els poetes es van llegir i van somriure satisfets i afalagats. Perquè el bucle berlanguià fos perfecte, vam topar en una cantonada amb un equip de rodatge que ens va mirar sorprès i no es va atrevir a gravar-nos. La poesia és xula, sens dubte, però on hi hagi la realitat...